Ч. 269. Четвер 10 грудня (27 падолиста) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦІЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦІЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. СтаростВах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Внутрішне положене. — Події на Балкані.

З віродостойних кругів послів ческих одержує „Korresp. Centrum“ такі подробиці: Палата послів має приступити перед суботою до голосованя над наглячим внесенем о буджетовій провізориї. Гладке і скоре полагоджене внесеня кн. Ліхтенштайна, котрий жадає наглячости для всіх трех читань, єсть оно сумнівне. Зависіти то буде від становища, яке займе президент палати супротив жаданя социялїстів, котрі домагають ся, аби кожде читане буджетової провізориї було окремо обговорюване. Що до ческих сторонництв то нї одно з них, не виключаючи католицко-народного не буде голосувати за наглячостию доти, доки не будуть знесені в Празї наглі суди. Під тим взглядом цілий народний клюб ческий стоїть однодушно. Натомість дуже дразливою для того клюбу єсть справа обсадженя віцепрезидентури в палаті послів на місце пос. Жачка, іменованого ческим міністром. Тут дуже тяжко буде осягнути згоду між аґрарцями, Молодочехами і католицким сторонництвом народним. Католики обстають при тім, аби віцепрезидент палати був з їх клюбу, що вже заявили на засїданю і відтак кілька разів повтаряли, а хоч моравский виконуючий комітет домагає ся, аби з тої справи не роблено конечного услівя, клюб католицкий рішучо обстає при своїм жаданю. Позаяк первістно назначений на віцепрезидента палати др. Грубан вимовив ся від тої почести, Чехи католики висувають на то достоїньство о. дра Стояна. Ческі аґрарці жадають, аби на віцепрезидента назначив клюб ческий пос. Зазворку. Коли би в послїдній хвили між поодинокими ческими сторонництвами не прийшло до згоди, то мусїла би рішити повна палата послів, що рівналось би розбитю ческого народного клюбу, котрий і так від часу уступленя дра Крамаржа, як голови, полишив ся без провідника. Посли Пашак і др. Грубан роблять всїлякі заходи, аби вирівнати ріжниці. Чи будуть мати успіх, тяжко нині сказати.

Також що до полїтичної і парляментарної будучности панують в ческім клюбі великі ріжниці Молодочехи ведені Крамаржем суть за тим, аби теперішному кабінетови ухвалити державні конечности, а за те, аби той кабінет предложив проєкти законів стремлячі до увзглядненя жизненних ческих інтересів. Ческі аґрарці і католицкі народовці домагають ся, аби обняв управу кабінет коаліцийний, котрий перевів би енерґічно язикові розпорядженя, зробив ческий сойм спосібним до працї і здійстнив прочі жаданя Чехів. То становище причиняє ся до розмотаня ситуациї. Нинї о коаліциї між Німцями а Чехами не може бути бесїди. Вже справа т. зв. „бумлю“ і ношеня студентами народних відзнак робить порозумінє між Чехами а Німцями просто неможливим. Може бути, що найде ся яка вихідна точка. Нинї однако рішучо не можна сказати, чи прийде до порозуміня. Доки же порозуміня того не буде, доти не можна думати навіть о переміні нинїшного урядничого кабінету на кабінет парляментарний.

„Reichspost“ зазначує, що парляментарне положенє поправило ся. Галабурди ческих радикалів не довели до успіху, а також намаганє др. Крамаржа, щоби задля відомої пригоди Кльофача в „Rathauskeller“ оживити ческу солїдарність, не довело до цїли і скінчило ся відокремленем радикальної горстки, котра бажала би спинити роботу в посольскій палатї. Великі сторонництва а так само і президент палати дбають про те, щоби охоронити парлямент перед внутрішними і внішними ворогами. Може перегодом і населенє дійде до переконаня, що національні і полїтичні спори не ріша-

20)

ПО БАЛКАНЬСКІМ ПІВОСТРОВІ.

(Після Гессе-Вартеґґа, Колера і др. зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Шейх-ул-іслам.

Коли Турки давними часами хотіли зробити яку різню або скинути з престола — коли вже не убити — султана-каліфа, то питали шейх-ул-іслама більше менше слїдуючими словами: Чи вільно убивати тих людий, що спонукують падишаха нарушати давні звичаї? — Чотири неділї мовчав найвисший толковник і слуга віри, заким видав виразну і зовсїм ясну фетву або рішенє: Так! — Тодї поплила кров. Аллах промовив устами свого найвисшого єрея....

Толковник і зберігатель корану мав для того завсїгди політичний вплив, иноді навіть далеко більший як сам султан і єго великий везир разом. То нам поясняє, длячого ще нинї оттоманьский товмач дрожить зі страху, коли чужинець із заходу, для котрого нема нічого сьвятого, каже візникови, щоби віз єго: До шейх ул-ісламу!

Для ліпшого зрозуміня значіня і становища шейх-ул-іслама треба тут зараз сказати, що іcповідники магометаньскої віри називають всїх тих, котрі займають ся наукою віри і поясненями корану або магометаньского сьвятого письма „улемами“ (т. є. „знатоками“ або „учеными“). Улеми ділять ся на три кляси: 1) імами або богослужителї і проповідники та настоятелї мошей; — 2) муфті або законоучителї і толковники законів; — 3) каді або судиї. Головою всїх тих улемів єсть „великий муфті“ званий також „шейх ул-іслам“, що значить „начальник“ або „голова Ісламу“. Становище і ранґа шейх ул-іслама єсть таке саме як великого везира або першого міністра, а що він мусить рішати у всїх справах віри і у всїх важних справах державних, та має за собою ціле магометаньске духовеньство в цїлій державі, то вплив єго і значінє в правительстві і на дворі султана єсть незвичайно велике.

Отже їдемо до шейх-ул-іслама, котрого палата знаходить ся в султаньскім місті, в Ілдіс-кіоску. Конї біжать помежи мурами, поза котрими знаходять ся просторі тихі городи. Лиш крізь порталї виднїють ся пальми і цьвіти та малі білі палатки з позамиканими віконницями. Коло входів вистоюють евнухи та мурини в червоних фезах і чорних сурдутах. Їх чорні лиця сьвітять ся мов би їх хто щіткою витер. Перед брамами Ілдіс-кіоску стоять отверті і позамикані повози з позаслонюваними вікнами. Иньші повози котять ся улицею. На кізлї сидить євнух, а в повозї очевидно якась княгиня, що їде в гостину до другої; він здоймає єї з повоза і дає знати знакомій о єї приїздї, заким она ще забіжить поза мури, що відділяють єї сьвіт від нашого. В городі шейха можна в тім сьвітї трохи розглянути ся. Великі площі, вкриті зеленою муравою купки зелених корчів, грядки повні цьвітів спадають лагідно до обведеного камінним муром берега синього Босфору. Вздовж ґранїтової стїнки над морем крутять ся і вють ся стежки до проходу. Знад моря віє легонький холодний вітер та граєсь білими воальками Туркинь, що посходили ся на прохід із сусїдних городів.

Конак шейха звернений задом до високого муру від улиці а фронтом до Босфору. Він збудований як і більша часть віль в Ілдіс-кіоску на взорець анґлїйских сїльских двірків. Слуга в чорнім сурдутї і фезї на голові відбирає від гостя капелюх і верхник. При входї до присїнка переступає він через пару жовтих шкіряних черевиків — то ознака достойности єго пана, він убирає їх, коли виїздить. А там в серединї від пишних грубих диванів на земли та занавіс глухнуть кроки і слова. Серед глухої тишини ведуть другі слуги до комнати на право. Дверий тут нема так само і до всїх сусїдних комнат; можна всюди заглянути свобідно до середини.

— Шейх просить до себе — дає слуга нїмим знаком знати. Турки, що вже тут ждали, зачинають вже тепер покланяти ся. Громадка зложена із сїмох гостий виходить тепер із ждальнї та іде сходами на гору. Та й на горі не видко нїгде дверий. Всї комнати нїби сполучені з собою разом а всюди ясно і привітно, бо високі і широкі вікна впускають богато сьвітла до середини. А яка в них гармонійна краса, яка пишнота! Стїни, стеля і по-

ють ся уличними галабурдами, хоч тут не вистарчить сам приклад парляменту, але треба й рішучої помочи правительства, котре би виявило щиру і добру волю, а залишило політику нездійстнимих обіцянок.

З християньских суспільних кругів пишуть про політичне положенє і парляментарну проґраму до кореспонденциї „Austria“ ось що: Можна би бажати, щоби вчерашна конференция провідників клюбових більше причинила ся до прояснення положеня і заняла ся проґрамою праці слідуючого тиждня. Однако положенє ще надто непевне, щоби який одвічальний чинник міг думати про переведенє далекосяглих намірів. Мимо користного висліду дотеперішних засідань не можна ще торжествувати. Против непредвиджених надій ми зовсім ще не обезпечені і треба ще великої обачности. Навіть справа віцепрезидентів не могла бути полагоджена. По ухваленю буджетової провізориї, приходить на чергу предложенє про анексию Босни, котрої нагле полагодженє вже порішено, а по першім читаню має она бути відослана до комісиї. Але вже й в першім читаню виразно треба домагати ся супротив „мадярских намагань“ вставленя в законі вислову „цісар Австриї“ і постанови, що відносини монархії до злученя країв не можуть бути управильнені инакше, як в порозуміню з обостронними парляментами монархії. Християньскі суспільники подбають вже про те, щоби ту справу ясно поставити і запобігти мадярскій жадобі. Торгово-політичний закон про повновласть не дасть ся наглою дорогою перевести, а звичайною дорогою можна буде найти вихід. Що до инших наглих внесень, то посли повинні числити ся з настроєм населеня і скоро полагодити або взяти назад ті внесеня, бо населенє бажає, щоби предложенє про суспільне обезпеченє скоро могло бути ухвалене, навіть ще перед Різдвом, хоч часу так вже небогато. Так само пильне є удержавненє товариства державних зелізниць, північно західної і полуднево-північно-німецкої сполучної зелізниці, бо по 31 марті 1909 було би правительство приневолене вести нові переговори з зелізничими радами і можливо знов робити їм дальші міліонові уступки. Про віднову коаліциї і утворенє третого парляментарного правительства якось тепер затихло. Хоч цісар, а також теперішні міністри мали висловити бажанє, щоби се стало ся до Різдва, то дуже можна би бажати, щоби з тим не кваплено ся, щоби перше уложили ся відносини, а по новім році буде пора про те подумати.

Новинки.

Львів, дня 9-го грудня 1908

— **До ювилею Є. В. Цісаря.** Дня 26 падолиста, як доносить Reichspost, явили ся з желанями у нашого Є. В. Монарха Е. Митр. гр. Шептицкий, Екс. Чехович і Преосьв. др. Хомишин в окруженю мітратів о. Білецкого, Волошиновича і др. Левицкого з Сокаля, крил. о. Чапельского і протоігумена Василиян о. Пл. Філяся. — Для вояків гр.-кат. обряду відправлено у Львові ювілейні богослуженя дня 2 грудня в церкві Преображеня (о. прот. Куницкий) в церкві сьв. Петра (о. сов. Яримович, як пар. ланд.) і в церкві оо. Василиян. Три церкви не були в силі помістити войска, тому залягло оно площі коло церков. На богослуженях явила ся ґенеральиция і войскові орхеетри.

— **Міністерство скарбу** зарядило, щоби у всіх урядах ті практиканти і елеви, котрі перед днем 1 січня 1904 вступили до держ. служби, ще в сім місяци були іменовані тимчасово і ad personam урядниками в найнизшій клясі ранґи, відповідаючої їх катеґориї.

— **Осторога перед еміґрациєю.** Міністерство внутрішних справ остерігає робітників перед виїздом до Анґлії, де з причини економічної депресиї не знайдуть тепер віякого занятя. Так само остерігає Міністерство перед виїздом на роботу до бровару „сьв. Пета“ в Рущуку в Болгариї, де численним австрийским робітникам дуже зле поводилось, так що мусїли звідтам вертати, потерпівши значні страти.

— **Дрібні вісти.** Є. Е. Митрополит граф Шептицкий виїхав вчера на 10 днів в епархіяльних справах на провінцию. — Wien. Ztg. оголосила санкцию закона, ухваленого галицким соймом, що зачислює громаду Копичинцї до тих громад, котрих обовязує громадский реґулямін з 3 липня 1896, Б. з. к. ч. 51.

— **Консервация старинних церков.** На послідним засїданю збору консерваторів всхідної Галичини полагоджено кілька справ що до старинних церков, а то: Ухвалено згодити ся з конечности на розібранє деревяної церкви в Цїшках, а спротивити ся розібраню деревяної церкви в Глїбові. Дозволено продати іконостас з церкви в Білій до філїяльної церкви у Вільхівци, а іконостаси з призвачених на розібранє деревляних церков в Новиках і Чумалях передати иншим церквам або котрому з краєвих музеїв. Порішено вислати архіваря Мокловского до Кут коло Олеська в цїли оглянення церкви, яку місцевий парох наміряє відновити. На внесенє конс. дра Барвіньского ухвалено заняти ся інвентаризациєю старинностий в церквах сьв. Юрия (з 1541 р.) і сьв. Хреста (з половини XVII ст.) в Дрогобичи, що належить до найзнаменитших памятників деревляного будівництва у всхідній Галичинї та віднести ся до старостства в Долинї, аби заборонило розібрати стару, дуже цїнну церкву в Долинї. Комунїкат з того засїданя зазначує дальше, що вельми неприхильнє появою є напливаючі з кождим місяцем численні просьби о дозвіл на розбірки старих церков деревляних, які суть вже переважно за малі для збільшеного числа парохіян, а з огляду на їх лихий стан дали би ся удержати лише значним коштом. Збір консерваторів приневолений узглядньовати потреби практичного житя, порішив жадати захованя лише найбільше характеристичних типів деревляного будівництва, а натомість удїляти дозвіл на розбірку церков менше важних під условиною удержаня всїх движимих старинностий і споряджения фотоґрафій та рисункових знять. На основі тих поглядів згоджено ся на внесенє дра Барвіньского на розбірку старих деревляних церков в Пробіжній, Суходолї, Зеленій, Зиньківцях, Кавчім Кутї і в Княжім коло Золочева. Що до сеї останної, то в тім випадку, коли она буде перенесена до Золочева яко каплиця.

— **Холера в Київщинї.** Місто Київ означено доси яко непевний що до холери, а від дня 4 с. м. оголошено Київ яко загрожений холерою. Сталось се з причини, що не так в Київі як в сусідних місцевостях лучають ся дуже часті випадки занедужаня на холеру.

— **Нова зелїзниця.** З Перемишля буде побудована в найблизших роках зелїзнича лїнія до Сянока. Нова зелїзниця призначена виключно для военно-стратеґічних цїлий і тому єї трасу переведено так, що нїгде не буде переходити через ріку Сян. Роботи коло будови сеї лїнії зачнуть ся з весною, коли полїтичні події на Балканї не перешкодять сему.

— **Нова одвічальність адвокатів.** Дисциплїнарний сенат найвисшого трибуналу видав рішенє, що викликало в адвокатских кругах оживлену дискусию і толки. Трибунал поставив прінцип,

міст вкриті яркими дуже красно і артистично викінченими коврами і диванами.

В комнатї напротив сходів стоїть в зеленім турбанї, обкрученім довкола феза і в сріблисто-сірім шовковім плащи, обшитім соболями, сам шейх, мужчина літ може пятьдесять, на котрого чорній, круглїй бородї сьвітять ся перші білі волоски. Ніс у него довгий і тонкий та загнений мов гак, чоло високе і кругле. На єго повнім виразу лици пробиває ся легонький усьміх ввічливости і достойної поваги. Турки приклонюють коліна і старають ся вхопити кінчик єго одежі, котру цїлують. Почесть для архієрея їх віри заказує їм зняти очи до гори і они споглядають смирно в землю. З заложеними на груди руками і з похиленими головами станули они собі поза кріслами, які нам показав пан дому своєю делікатною мов у якої женщини рукою.

Той мужчина, що міліонам толкує важкі постанови їх віри, котра, як би й не було, учить їх гинути неустрашимо, робить в своїм сальоні гонори мов би яка дама і то дама з великого сьвіта! Гостям в єго домі повинно бути вигідно мов би у себе дома. Він хоче, щоби они посїдали собі близько него так, щоби він одного із своїх знакомих міг погладити по рущ. Служба мусить подати инші крісла з вигіднїйшими опиралами.

Наконець примістили ся вже всї тїсним півколесом коло пана дому. Він усьміхає ся вдоволений і наконець сїдає собі також та стягає тїснїйше на собі плащ, під котрим видко щось в роді шаля, які колись носили наші бабуні. Та й Турки поклонившись низько сїдають також.

Аж тепер представляє менї шейх одного з них. Подає єму мою карту, котра ще лежала перед ним, а до мене каже через товмача: „То ґубернатор із Смірни, старий знакомий, котрому маю подати сумну вість!“ При тих словах виймає він із широкої кишенї свого плаща телеґраму. Яка суперечність! Червона карточка із словами, які вибив електричний молоток в руках сеї містичної фіґури із зовсім иншого сьвіта! Шейх відчитує ґубернаторови, що помер їх спільний старий приятель, емір з Мекки, а відтак додає з жалем: А він ще недавно був тут у мене і я хотів завтра навідати ся до него!

Входить слуга і подає сорбет з рож (цукрову масу заварену з рожами). Всї дякують; набирають собі лиш два улеми, бідні слуги кораню, братя шейха по званю. Зі смиренним страхом перед найвисшим достойником свого стану скулили ся они в своїх плащах і сидять побіч себе мов якісь дві великі птиці. Старший з них розглядає ся мов сова крізь великі темні очиції. Відтак вносять каву. Шейх взиває очима кождого гостя, щоби взяв собі чарку а Европейців, котрі призвичаєні до цукру, питає, чи має казати принести цукор. На масивнім золотім столичку з лївого боку коло него лежать папіроси; він кидає їх гостям, котрі хотять курити, щоби они не потребували вставати.

Покурюючи і попиваючи, ба посьрбуючи дуже голосно каву цїле товариство нараз замовкає і робить ся тишина, мов би всї занїміли чи позасипляли — то такий всхідний звичай підчас гостини. Кождий споглядає перед себе а шейх крізь вікно на синїй Босфор. Пятьох з гостий встає, пращають ся і виходять. Я з товмачем остаю ся сам один з паном дому. Він з цїкавостию споглядає на мене і слухає, чого я хочу довідати ся від него. Тепер він вже зовсім инший чоловік, єго торжественна повага десь тепер щезла. Я слухаю через кілька мінут єго дзвінкого голосу, але не розумію анї слова. Аж по довшім часї товмач передає менї слово за словом то, що шейх сказав. І так веде ся балаканина про всї ісламскі краї. Шейх доказує, що єго панованє не на сім сьвітї. Він не займав ся політикою анї за давного анї за теперішного правлїня, але парляментарне правлїнє може лиш з цїлого серця похвалити, бо іслам виховує до демократизму. Він же учить так само як і християньска віра: „Любіть свого ближнього!“ Длятого то архієрей ісламу не гадає так, як той, що єго запитує, щоби нове правлїнє провалило ся, скоро збере ся парлямент, в котрім засядуть иновірцї сильнїйші хоч і не числом то інтелїґенциєю від синів ісламу.

Та й про Перзию і Марокко говорив шейх лиш зі становища архієрея та сказав, що він що до віри уважає єя за одно з тими народами, але не стає по сторонї нїякої партиї; але сильна Туреччина повинна після єго погляду підпирати іслам всюди.

(Дальше буде).

що недостача юридичного знаня у адвоката кваліфікує ся як дисциплінарно-правний проступок. Се рішене є коректурою обовязуючих правних звичаїв. Найвисший трибунал завів тим способом строгий нагляд над діяльностию адвокатів, уважаючи на інтереси клієнтів.

— В справі рускої приватної жіночої семинариї учительскої у Львові. Шестий вже рік удержують Русини у Львові приватну жіночу семінарию учительску, котра не може добити ся права публичности, бо не має власного будинку. Задля браку права публичности мусїли абітуриентки здавати матуру в чужім заведеню. Тому завязав ся комітет будови приватної жіночої семинариї, котрий закупив в останних днях відповідну каменицю за 95.000 К і дав задатку 9000 К. Дня 24 грудня с. р. має бути доплачена сума 26.000 К, бо инакше пропаде задаток 9000 К. Взиває ся проте тих Русинів, котрі субскрибували певні суми на повисшу цїль, щоби безпроволочно прислали субскрибовані суми на книжочку вкладкову „Дністра" ч. 5.889, хоть би мали ті гроші позичити. Се річ чести! Упрашаємо і других Русинів о поміч, бо инакше грозить нашій народній справі велика втрата. — Комітет.

— Сьвяткованє 40-лїтного ювилею тов. „Просьвіта" розпочало ся вчера у Львові торжественним богослуженем в Преображеньскій церкві, яке відправив о. Д. Лопатиньский. До панахиди станули ще оо. Е. Гузар і Т. Лежогубский. В часї богослуженя співав селяньский хор читальні „Просьвіти" в Грибовичах. Церква була наповнена членами львівскої філії, селянами і інтелїґенцією. По богослуженю удали ся зібрані до салї „Народного Дому" і в однїй хвилї наповнила ся она по самі береги. Збори отворив голова львівскої філії, радник Т. Ревакович, подаючи проґраму торжества.

На естрадї і в коридорах розложено предмети до виграня для членів товариства. Між ними були млинок, знаменитий підгортач, машина до сїканя бураків. Крім того богато инших господарских знарядів.

На предсїдателів віча вибрано члена краєвого Видїлу п. І. Кивелюка, а на заступників о. Е. Гошовского і П. Дацка, начальника громади в Грибовичах. На збори явили ся делєґати читалень львівскої філії, сокільских гнїзд львівского повіта та инших народних товариств. Настрій віча був дуже поважний. На естрадї засїли члени головного видїлу, філіяльного і комисий. По отвореню зборів п. Ревàковичем, котрий іменем філіяльного видїлу повитав делєґатів та згадав про живучих і присутних на вічу тих членів, що були членами основателями тов. „Просьвіти" в р. 1868. По тім промовив голова головного видїлу, проф. Петро Огоновский, витаючи присутних іменем головного видїлу.

Радник п. Ол. Барвіньский, забравши відтак слово, пригадав, що в тій салї в 1880 р. витали Галицкі Русини Є. В. Цїсаря, котрий в розмові з тодїшним головою Ом. Огоновским, дізнавши ся про діяльність товариства, висловив єму найвисше признанє словами: „Се вельми хосенне товариство". В хвилї, коли обходимо велике просьвітне сьвято, говорив радник Барвіньский, годить ся нам згадати про Того, котрий висловив се найвисше признанє нашому товариству і зложити Єму заяву з нагоди 60-лїтя володарства телєґрафічною дорогою. Збори приняли з одушевленем се внесенє грімкими оплесками, почім вислано слїдуючу телєґраму до кабінетової канцеляриї: Зібрані в „Народнім Домі" з нагоди 40-лїтя „Просьвіти" Русини приносять найпокірнїйші вислови чолобитности, вірности і преданности з нагоди 60-лїтного володарства В. Величества. З повних сердець взносить віче оклик: Боже буди покровитель В. Величеству Многая лїта!"

— О американьскі гроші. В союзнім суді в Пітсбурзі (північна Америка) веде ся тепер конкурсове поступованє против утїкшого банкира Петра Руцека з Коннельсвіль Па, котрий займав ся посередництвом в пересиланю гроший еміґрантів в Америцї до родин в ріднім краю. Австрийский конзулят в Пітсбурзі поробив відповідні заходи, щоби взяти в оборону інтереси мешкаючих там Австрийців. Чимало вірителїв перебуває тепер і в Австриї, одначе з них лише небогато зголосило свої претенсиї і можна здогадувати ся, що не всї дізнали ся про банкротство Петра Руцека. Тому взиває ся єго вірителїв, щоби свої претенсиї зголосили сейчас з предложенем всяких документів до австрийского конзуляту в Пітсбурзі.

— Траґедия двох приятельок. З Женеви доносять: На передмістю в Гранд Лянсі стала ся траґічна подія. Звістна письменниця Ільза Фрапан-Акунїн, що мешкала разом з маляркою Мандельбавм в однім мешканю, постановила умерти з причини невилїчимої недуги. А що не мала відваги відобрати собі житє, попросила свою приятельку, щоби застрілила єї в часї сну. Малярка згодила ся і застрілила сплячу приятельку, а відтак відобрала собі житє. Письменниця Фрапан Акунїн лишила лист, в котрім пояснила дїло.

Телєґрами.

Відень 9 грудня. Wiener Ztg. оповіщує: Цїсар буде від дня 10-го с. м. удїляти знов загальних авдиенций, однако в наслідок найвисшого зарядженя всї ті особи, котрі дня 2 с. м. одержали Найвисші відзначеня, як особи войскові так і цивільні суть звільнені від складаня подяки.

Відень 9 грудня. Вчера був у Відни президент угорского кабінету Векерле і конферував з бар. Еренталем о заграничнім положеню, а з бар. Бінертом о справі австро-угорского банку.

Відень 9 грудня. Вчера в полудне відкрито на ново mensa academica. Не було нїякої демонстрациї.

Прага 9 грудня. Тутешні круги гадають, що супротив спокою в Празї наглї суди будуть в короткім часї знесені.

Берлин 9 грудня. Після донесень часописий, італїяньске правительство зажадає від палати послів на слїдуючі 5 лїт по 200 міліонів франків на будову фльоти.

Берлин 9 грудня. Berliner Tageblatt доносить з Петербурга, що росийске правительство виступило дїйстно з предложенем, аби держави поробили у Відни представленє з причини уоруженя Австриї. Однако до того не прийде, позаяк Анґлїя прихилила ся до предложеня росийского мнїня під услівем, що й Німеччина прилучить ся до тої маніфестациї, але Німеччина відмовила своєї участи.

Константинополь 9 грудня. Переговори між Портою а Австро-Угорщиною розпічнуть ся небавком. Гадають, що она ослаблять бойкотовий рух.

Рим 9 грудня. Часописи доносять з Петербурга, що росийско-італїяньске порозуміне в справах балканьских дотикає задержаня status quo по анексиї Босни.

Надіслане.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 9 грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львов[і]

Пшениця . .	11·—	до	11·30
Жито . . .	9·70	до	10·—
Овес . . .	7·20	до	7·50
Ячмінь пашний	7·30	до	7·50
Ячмінь броварний .	7·50	до	9·50
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·—	до	11·—
Вика . . .	7·—	до	7·50
Бобик . . .	7·20	до	7·50
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	60·—	до	70·—
Конюшина біла .	40·—	до	50·—
Конюшина шведска .	65·—	до	75·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·59* 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, 12·0[illegible] **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·4[illegible] **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·0[illegible]** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·[illegible] 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 10/9): 8·50
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** [illegible] **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·30, 10·[illegible] **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·25, 11·03, [illegible] 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·[illegible], **2·[illegible]** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, [illegible] 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 10/9): 6·4[illegible]

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).